

πει νά κρυβόμαστε δω μέσα για πολύν καιρό... Είνε τό μόνο μέρος στό δύοιο έχουμε άσφαλεια.

Και είχε δικήν ό Μωλουΐ. Κανείς δέν μπορούσε νά φαντασθή τώς θά πήγαιναν νά κρυψτοῦν στό πιό πολυυγάνχαστο καπηλείο του Παρισιού. Καλύτερον άλλωστε φρουρό δάπεδη τη Ρόζα δέν θα είχαν πουσιθενά άλλοι! Άλλ' ο περιορισμός έκεινος ήταν άνυπόφορος στον Τραγκαβέλ. Κλεισμένος μέρα νύχτα σ' ένα δωμάτιο, ο δάσκαλος τής άπλομαχίας, κοντέυει νά σκάσει!

Την τετάρτη μέρα τό πρωί, δηλαδή την ημέρα την οποία έφευγε.

— Δέν μπορώ πειά, τούς φωνάξει, νά μένω δω μέσα φυλακιούμενός... Δέν καταλαβάνω γιατί νά φυλακισθούμε μόνοι μας!... Για ν' άπαλλάξουμε, ίσως, άπο τόν κόπο αύτόν τόν 'Έκλαμπρότο;

— Σωστά, άπαντησε ο Μωλουΐ, άλλ' αύτή έδω ή φυλακή είνε δική μας... Ξέρετε, έξ αλλού, πώς δηλαδή ζει τόν Σαιμπριάκ δέν το κουνέλι άπο κάτω... Είνε τώρα τρείς μέρες άφοτον έγκατεστάθη στη μεγάλη αιθουσα του πανδοχείου!

— Έχετε δικόνο, κύριε κομή! Ζέχασα πώς έχουμε κι' αύτόν τόν μπελά στη ράχη μας...

— Ι' αύτό, τού δηλαδή δηλαδή, πρέπει νά μένουμε έδω, και νά ξέρουμε ήπουμονή ώστουσ αύτός δηλωπως βαρεθή και φύγη άπο τήν αιθουσα κάτω...

— Έφεγε! φωνάξει άξαφνα δηλαδή Πρασινάδας, πρίν άκομα μπή άπο τήν πόρτα.

— ΤΙ; ρώτησε ο Μονταριόλ.

— Λέω πώς δηλαδή Σαιμπριάκ έφυγε για νά μήν ξανάρθη πειά!

— Πώς αύτό;

— Διότι, άπαντησε ο Πρασινάδας, δηλαδή Βαρεθών θρήκε έκεινο πού τού χρειαζόταν.

— Ήταν, αλήθεια, δηλαδή... Μέ πετοί και κόκκαλα!... Χλωμός λιγάκι, ίσως διότι είχε πιή πολύ κρασί άποβράδης με τόν Σαιμπριάκ, ή διότι είχε χάσει καμποσοί αίμα. Άλλ' ήταν ζωντανός και χαμογελούσε.

— Έχηγήσουσ, κύριε Πρασινάδα! είπε δηλαδή Μωλουΐ με τή βαθειά και σοβαρή του φωνή. Πέξ μας πρώτα άπο πού έρχεσαι;

— Άλλ' ο Πρασινάδας πήρε πρόταση άπο τό τραπέζι ένα ποτήρι κρασί, τό ρούφηδες δηλαδή, και κατόπιν έπει:

— Έρχομαι, κύριοι, άπο τόν διλλον κόσμο!... Θά έπρεπε τουλάχιστον νά έρχουμαι άπο κεί!

— Βλάκα! τού είπε δηλαδή Μονταριόλ. Δέν ξέρεις τί λέει άπο τό μεθύσιο.

— Αφίστε τον, κύριε Μονταριόλ! είπε δηλαδή Μωλουΐ. Πές μας, Πρασινάδα, πού βρισκόσους άλλη νύχτα;

Θυμήθηκε ο Πρασινάδας τά έκτακτα κρασιά τής κρυψής τα βέρνας, πλατάγισε τή γλώσσα στόν ούρανό του, έγλυψε τά χειλιά του, και στό τέλος φάναξε:

— Στό καπηλείο, κύριοι!... Ήμουν στό καπηλείο!

— Κρίμω νά μήν έχω έρθη κ' έγω! είπε δηλαδή Μονταριόλ.

— Τά μού ήσσατε άποδιό, άπαντησε ο Πρασινάδας.

— Ναι!... Προτιμάς νά είσαι μόνος, για νά πίνης ο.τι σ' άρεσε και σάθελεις, θάθλει!

— Κι' θμάς ήμουν μέ πάρεια! είπε, κουνώντας αινιγματικά τό κεφάλι του δηλαδή Πρασινάδας. «Ημουν μέ κάποιον πού γνωρίζει ποιο είνε τά καλά κρασιά, και κερνύει έλευθερα... Χρυσός άνθρωπος, δηλαδή Βαρεθών του Σαιμπριάκ!

— Ο Τραγκαβέλ κι' δηλαδή Πρασινάδα τρέβαξαν πού τό άκουσαν. Ο Τραγκαβέλ δέν ταράχθηκε. Ο Πρασινάδας γέμισε πάλι τό ποτήρι του μέ κρασί, τώπεις όλο και φωνάξει:

— Ζήτω δηλαδή Σαιμπριάκ!

— Μάς πρόδωσε! μουρμούρισε δηλαδή Μονταριόλ, κίτρινος σάν τό λεμόνι.

Ο Τραγκαβέλ πήγε και κλείδωσε τήν πόρτα, γύρισε έπειτα, τράβηξε τό σπαθί του άπο τή θήκη, τό άκουμπτης άργα κ' έπιδεικτικά πάνω στό τραπέζι, και είπε:

— Δέν είνε άπιθανο Πρασινάδα, νά σέ ξαναστέλω στόν άλλον κόσμο!...

— Μέ σκότως δηλαδή Σαιμπριάκ γέμεις τό βράδυ.. Θά μέ ξαναστώσετε τώρα και σείς!.. Διάβολε!.. Δεν είνε άπιθανο στό τέλος νά πεθάνω!

— Πρασινάδα! πρόσταξε δηλαδή Μωλουΐ. Είπα νά μᾶς έξηγήσης

καθαρά τί έκανες χθές τή νύχτα!

Τό θύφος κι' δηλαδή τής φωνής του Μωλουΐ, έκαναν τόν Πρασινάδα νά συνέλθη κάπως και νά μιλήση σοβαρώτερα:

— Λοιπόν, κύριοι!... «Ημουν μέ τόν κύριο βαράνο Σαιμπριάκ.

Τόν κατεσκόπευσα δηλαδή τήν πρώτη μέρα, μά δέν φαινόταν νά ζητούσε σάς... Ανακατεύθηκα λοιπόν τή δεύτερη μέρα με τό προσωπικό του πανδοχείου, κ' έτσι έμαθα πώς δηλαδή Σαιμπριάκ ζητούσε τόν Πρασινάδα!... Ναι!, κύριοι, έμενα ζητούσε!.. Και μέ ζητούσε για νά το δώσω τό γράμμα!...

— Ο Μωλουΐ δέν άνησύχησε, μά δηλαδή Τραγκαβέλ άνατριχιασε και φώναξε:

— Τό γράμμα;

— Ναι, τού δάπανησε ψυχραίμα δηλαδή Μωλουΐ. Έννοει τήν έπι-

στολή για τήν δόπια σάς έκανα λόγο πρίν πάμε στό 'Ετιόλι...

— Και ή δόπια ήταν τού Ρισελιέ! φώναξε δηλαδή Πρασινάδας.

— Θά μαθύσως έπιτέλους! μουρμούρισε δηλαδή Μονταριόλ.

— Ήταν ένα γράμμα, έλεγε δηλαδή Πρασινάδας, πού είχε γίνει βάσανο για σάς, κύριε κόμη. Δέν θέλατε νά τό διαβάσετε, και δέν θά τό διαβάζατε κάτω... Έκεινος λοιπόν πού τό έχασε, έστειλε τόν Σαιμπριάκ νά τό ζητήσης άπο μένα!... «Ας πιό τώρα κ' ένα κρασί στήν υγεία σας!...

— Τί τό έκανες τό γράμμα; φώναξε δηλαδή Τραγκαβέλ.

— Έχετε ύπομονή! δάπανησε δηλαδή Πρασινάδας. Ένωρις έχεις τό βράδυ, δηλαδή Βαρεθών παρασκευής στήν ιαχήσεις στό δρόμο... Σάν ίππότης και ποληός άρχηγος μου πού είνε, με κάλεσε νά πιούμε μαζί ένα κρασί... Ήξερε τήν καλύτερη τάξη στήν ιαχήσεις του Παρισιού και πήγαμε ως έκει... Μα μού θύμισε πα-

ληγά μεγαλεία κι' έγω συγκινήθηκα... Τό κρασί λοιπόν καλούσες άπο τά χέλια μου, γλυστρούσε έξω άπο τόν λαικό μου κι' έφεψε κάτω στό πάτωμα... Και τώρα σταθήτε μει στην παραγή του κρασί τόν Τραγκαβέλ ...

— Ο Μωλουΐ, πού άκουγε με προσοχή τά λόγια για τό Πρασινάδα, έκανε νόμιμα στόν Τραγκαβέλ νά βάλη τό σπαθί του πίσω στή θήκη. Ο Τραγκαβέλ ύπάκουες πού τόν είδε, γέλασε.

— Όταν πειά μέθυσα, συνέχισε δηλαδή Πρασινάδας, τόσο πού δέν μπορούσα νά σταθώ στό σκαμνί μου...

— Ο Μονταριόλ δάπανησε δηλαδή τό διέλογο:

— Μά σύ είπες πώς άπο τή συγκίνησή σου, τό κρασί άντι νά χύνεται μέσα σου, χυιόταν στό πάτωμα!

— Όταν λοιπόν μέθυσα, συνέχισε δηλαδή Πρασινάδας, δηλαδή Σαιμπριάκ πού έδινε έκοσια στόν Φράντσο ιαχήσεις την Παραγή του Κορινιάν, κάποιο βράδυ στή Βασιλική Πλατεία!...

— Ο Μωλουΐ άντινάθηκε σε άσφαλθη θέση, έκανε νόμιμα στόν Τραγκαβέλ νά ζήτησε τό γράμμα του πάντα, για νά τόν χτυπήση...

Παραδειγμένη έκανε ο θηρευτής στό σημείο άπο τή ηστορίας του.

— Τό βράδυ αύτό, έξακολούθησε δηλαδή Πρασινάδας, είχα μαζί μου και βοηθό πού τόν φωνάζα Τραγκαβέλ!...

— Τέρας! έχηγμήθηκε δηλαδή Μονταριόλ, σηκώνοντας τό χέρι του για νά τόν χτυπήση...

Παραδειγμένη έκανε ο θηρευτής στό σημείο που άκουσε τόν Μωλουΐ νά λέη:

— Μά σύ, Πρασινάδα, είσαι έξοχος!

Και σάστισε δηλαδή τόν είδε τόν ιδιο τόν Τραγκαβέλ νά δίνη τό χέρι του στόν Πρασινάδα και νά τόν φωνάζει Τραγκαβέλ!...

— Θά σ' έγυναμον πάντα, Πρασινάδα!... Έξακολούθησε, φίλε μου, έξακολούθησε...

— Λοιπόν, συνέχισε δηλαδή Πρασινάδας, δέχημητα κάτιος χρυσα τάλαρηα...

— Και τό γράμμα; βιάστηκε νά ρωτήση δηλαδή Τραγκαβέλ.

— Τό είχα μαζί μου...

Συγχρόνως κάτιαζε τόν Μωλουΐ κατά πρόσωπον κι' έξακολούθησε:

— Κι' έπειδη δέν ήταν δώκο σας, κύριε μου, κι' έπειδη δέν θέλατε νά τό διαβάσετε και σάς βασανίζετε... Γι' αύτό κι' έγω τό έρριξα πάνω στό τραπέζι... «Άπλωσε τότε τό χέρι του δηλαδή Βαρεθών Σαιμπριάκ, τό πήρε και έκρυψε στόν κόφρο του!...

Σιωπή διασδέχθηκε τά λόγια αύτά τού Πρασινάδα.

— Καλά έκανες, Πρασινάδα! είπε στό τέλος δηλαδή Μωλουΐ.

— Κατ' άλληρα; ρώτησε δηλαδή Μονταριόλ.

— Ο κύριος βαρεθών Σαιμπριάκ, άπαντησε δηλαδή Πρασινάδας,

είνε κουβαρντάξι.. Τοῦ φάνηκαν λίγα τά είκοσι χρυσά τάλληρα..

— "Α! Α! Φώναξε δ Μονταριόλ.

— Ναι... Ναι... Καὶ μοῦδωσε ἀκόμη καὶ μιὰ μαχαιριά!.. Νά, ἐδῶ δποι βλέπετε τή σχισματιά στὸν μανδύα μου!.. "Επεσα, λοιπόν, χάρω καὶ κυλίσθικα νεκρός πιά μέσα στά αίματα.. Μπορεὶ νά ήσαν καὶ κρασιά, δε θυμάματα καλά... "Εφυγε, ύστερα, δ ἀνδρεῖος βαρδώνος, ἀφίνοντάς με νά κοιψθῷ μὲ ήσυχα!.. Κ' δολοὶ τώρα, μαζύ κι' δ Ἐκλαμπρόταος, πιστεύουν πώς ἀτέθανα!

— Αναστήλωσης, λοιδόν! εἶπε δ Μονταριόλ.

— "Οχ! Ξετάλιθηκα μόνος μου!.. Μοῦ χρειάσθηκε δμως μιὰ ωρά γιατί ματαλώσα τὸν θώρακα ποὺ φορούσα για κάθε ἐνδέχομενο μέσα ἀπό τὸ ρούχα μου, καὶ τὸ δόπιο δ κούριος Σαμπατάκι μοῦ δέσχοντας μὲ τὴ μαχαιριά ποὺ μοῦδωσεις...

Γύρισε τότε δ Ὑρακαβέλ πρὸς τὸν Μωλού, καὶ τοῦ εἶπε:
— Δὲν ἔρω, κύριε κόμη, τί εἶδους γράμμα ήταν αὐτό. Μιλούσατε συχνά γι' αὐτό, μά ποτὲ δὲν σας ἀκουσα νά πήτε γιά τὸ περιεχόμενο του.. "Ετοι τώρα δὲν είμαι σε θέσι νά δέρω ὃν σας ήταν ώφελικο δ ἐπίζημο... Αφοῦ όμως λέτε πώς δ Πρασινάδας ἔκανε καλά νά δ ἐπιστρέψῃ..

— Τὸ πασόλησα, εἶπα ψωνάξε δ Πρασ.νάδας.

Δὲν ἄρεσε στὸν Ὑρακαβέλ νά τὸν διακόπουν δταν μιλούσε, καὶ ποὺ περισσότερο ὅμα τὸν διέκοπτε ἔνας ἀνθρώπος σαν τὸ Πρασινάδα. Γύρισε, λοιπόν, ἀπότομα καὶ τὸν ἄγριοκύτταξε, ἔτοιμος νά τὴν κάνῃ αὐτηρήση παρατήρησι, ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Τὸν εἶδε νά ρουψάται κι' ἄλλα ποτῆρι κρασί, φανερώνοντας τὴν ἀπόλαυσι του μὲ τρόπο κωμικό.

— Ἀγαπτή μου κόμη, ἔξακολούθησε δ Ὑρακαβέλ, ἔρω πάνω πρὶν ἐκστομήσατε κατί, τὸ μελετάτε. "Ἄς πάψουμε λοιπὸν νά μιλάμε γι' αὐτὸν τὸ γράμμα, ἀφοῦ λέτε δτι καλῶς ἐπεστράφη, κι' ἄς δυσμε τώρα τί πρέπει να κάνουμε. "Ο δρόμος μας εἶνε ἀνοιχτός... Ο Πρασινάδας μᾶς εἶπε πώς δ Σαμπατάκι εἰκουμπλοτηκε. "Εγώ πνιγόμαι ἔδω μέσα καὶ τίποτε πειά δὲν μ' ἐμποδίζει νά φύγω!

— Θά σας βασανίζη ἀσφαλῶς καὶ η σκέψις για τὴν τύχη της νέας... Θά θέλετε νά μάθετε τὶ ἀπέκανε μ' αὐτὴν δ Καρδινάλιος..!

— Μήνας ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό! ἀπάντησε δ Ὑρακαβέλ μὲ φωνὴν θλιψιενή. Σκέπτομαι δτι τὸ αἰλέριο αὐδὸν πλάσμα βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ μοχθηροῦ Καρδιναλίου καὶ πάνω τὸν τρελλαθμό! "Ἄν παραμένη αἰχμάλωτη, δφειλώ νά τὴν ἐλεύθερωσω... "Αν ζητή νά φύγη ἀπό τὸ Παρίσι, είνε χρέος μου νά τῆς διευκολύνω τὴ φυγή.. Γιὰ χάρη τῆς νέας αὐτῆς μπαίνω καὶ σε κλουβὶ λεόντων ἀκομά!

Ο Υρακαβέλ, μιλῶντας έτσι, χειρονομούσε μὲ πάθος. Τὸν ἔπιασε τότε δ Μωλού από τὸν ώμο καὶ μὲ ώφος ποὺ πλικό τοῦ εἶπε:

— Μοῦ μένει ἀκόμη μιὰ μικρή — Σκέπτομαι δτι τὸ αἰλέριο αὐτὸν πλάσμα βρίσκεται στὰ χέρια της νέας.. Είσαι ξέποντας καὶ γενναῖος νέος, μπορεῖς νά πάς στὴν "Ιταλία, δπου ν' ἀρχίστης μαὶ νέα ζωή.. Πρόσθετα δμως τὰ λόγια μου!.. "Η Αννατίς ντε λεστάρε εἶνε πρωρισμένη ἀπό τὴ μοιρά της νά καταστραφή.. "Άλλοιμον σ' ἔκεινους ποὺ θά βρεθοῦν στὸ δρόμο της!.. Στὴν ἀκράδη αὐτοῦ τοῦ δρόμου έχουν στήσει μιὰ ἀγγύνη!..

— Θέλω, κύριε κόμη, νά πεθάνω! Ελεγε μὲ λυγμούς δ Ὑρακαβέλ. Θέλω, προστατεύοντας τὴν κοπελλά αὐτή, νά πεθάνω μαζὶ της!..

— Δύστοχο παιδί! μουρμούρισε δ Μωλού.

— Ναι, κύριε κόμη.. Τὴν νοιώθω καὶ τὴν λατρεύω σαν μιὰ θεϊκή υπαρξη... Δὲν είμαι παρά ένας δάσκαλος τῆς ὀπλωμαχίας. Βρίσκεται πώς δὲν θά ἔχω ἔνδοτο θάνατο, δν πέω πολεμῶντας για τὴ σωτηρία ένδος ἀγγέλου ἀπό τὰ νύχια τοῦ ἀποθηριωμένου Καρδιναλίου;

— Εγύρισε κατόπιν δ Ὑρακαβέλ καὶ κάλεσε τὸν Μονταριόλ.

— Μονταριόλ!

— Παράν! βρυχήθηκε δ καλός καὶ πάντα πρόθυμης φίλος.

— Προστάθησε, παρακαλῶ, νά πιάσης τὸν Κορινιάν δ τὸν Καρδινάλιος.. Αὐτοὶ θά έρουν σε ποιὸ φυλακή ἐκλεισε δ Καρδινάλιος.. τὴ δεσποινίδα ντε λεστάρη. "Οποιον ἀπό τοὺς δυο πρωτοαρπάξης, φέρε τὸν στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος.. Τὸ στρατηγεῖο μας ἀπό δῶ καὶ πέρα θὰ είνε ἑκεῖ!

— Πάρω κιόλας! ἀπάντησε δ Μονταριόλ.

— Ο Μωλούς ἔκανε νόημα στὸν Πρασινάδα ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Μονταριόλ.

— "Έχω μερικούς φίλους ἔδω στὸ Παρίσι, εἰπε δ Μωλούς στὸν Ὑρακαβέλ. Κάτι θά μάθω κι' ἔγω ἀπ' αὐτούς.. Χαῖρε!.. Θά δέξαντας πάλι αὐριό στὸ σπίτι μου.

— Ο κόμης ντε Μωλούς ήταν ἀνθρώπος ἀνεπτυγμένος, τοῦ κόσμου, καὶ ἔξαιρετικά εὐαίσθητος. Κατάλαβε δτι στὴν ψυχικὴ κατάταση στὸν βρισκόταν δ Ὑρακαβέλ, δὲν μπορούσε ν' ἀντίστηση παρηγοριά παρί μόνον ἀπό τὸν ίδιο τὸν ἔαυτό του.

Κάποτε δημοσίᾳ δηλητηρίαζε, μά είνε καὶ φορές ποὺ ζωγονεῖ τὸν ἀνθρώπο σαν βάσανο.

— Ο Μωλούς βγήκε ἔξω ἀπό τὴ θεληματική ἐκείνη φυλακὴ τους. Συνάντησε στὴν αίθουσα τὴ Ρόζα, τὴν ὅποιας ἀπλῶς χαρέτησε. "Άλλ—" ἀμφιέπτασε στὴν καμπή τοῦ δρόμου, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν εἰδεις πού στέκοταν στὴν ἔπωρτα καὶ τὸν παρακολουθούσε μὲ μάτια λυπημένα.

Τελευταῖος βγήκε δ Ὑρακαβέλ. Καὶ γύριζε στοὺς δρόμους δηληταρίας τῶν ζευγοίσας τῶν ἀποφασισμένων νά χάσουν τὴ ζωὴ τους.

Ο ΡΑΣΚΑΣ ΚΙ' Ο ΚΟΡΙΝΙΑΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΑΒΕΛ

Οι ἀναγνώσται μας θὰ έχουν ξεχάσει θιως τὴν κυρά Βριγίττα, γιατὶ εἶχε μικρό μέρος στὴν ιστορία μας. Είνε η νοικοκυρά τοῦ σπιτιοῦ τῆς δδού Σαινταβούδη, πιὼν ἀπό τὴν διάσημη βρισκότουσαν οἱ κῆποι τοῦ μεγάρου τῆς δδού Κουρτώ. Στὸ υψηλότερο πάτωμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ κατοικούσε δ Ὑρακαβέλ.

Τὴν μέρα ἐκείνη, κατά τὶς τρεῖς τ' ἀπόγευμα, η κυρά Βριγίττα δέθηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ρασκάς. "Ο κατάσκοπος παρουσιάσθηκε μ' ἔνα σχονί τυλιγμένο στὴ μέση του, χαρετῶντας μὲ υποκλίσεις ἵπποτικές. "Εγύλανε κατόπιν τὴ φωνὴ του, καὶ γεμάτος εὐγένεια εἶπε:

— Καλημέρα, κυρίε Βριγίττα!.. Θάκουσες, βέβαια νά λένε για τὶς φυλακές ποὺ ἔκπει τοῦ Ρασκάς. "Ο κατάσκοπος παρουσιάσθηκε μ' ἔνα σχονί τυλιγμένο στὴ μέση του, χαρετῶντας μὲ υποκλίσεις ἵπποτικές. "Εγύλανε κατόπιν τὴ φωνὴ του, καὶ γεμάτος εὐγένεια εἶπε:

— Καλημέρα, κυρίε Βριγίττα!.. Θάκουσες, βέβαια νά λένε για τὶς φυλακές ποὺ ἔκπει τοῦ Εκλαμπρόταος Καρδινάλιος!

— Καὶ τὶ σχέσις ἔχω γά μὲ τὶς φυλακές, κυρίε μου;

— "Εγέις σέργε, καὶ μεγάλη μαλιστα!.. Στὶς φυλακές αὐτές βάζουν τὶς γυναίκες ποὺ ἔπαναστατοῦν.. Καταλαβαίνεις τώρα;

— Τὶ μοῦ τὰ λέξ εμένα αὐτά;.. "Εγώ δὲν είμαι ἐπαναστατισα!

— Ναι, τὴς ἀπάντησε δ Ρασκάς. Μά θὰ γίνης, εύθυς μόλις κάννης πώς ἀρνίσσαι σε άρνησαι δ τὸ δρόμοις ποὺ κλείδει, ποὺ ζητάδηκ μέρους τοῦ Εκλαμπρόταο!

— Ποιό κλειδί.. Χριστέ μου! Δὲν σέ καταλαβαίνω!

— Τὸ κλειδί στὸ σπιτιοῦ τοῦ

Τραγκαβέλ!

— Νάτο!.. Πάρε το!.. Μά νά πής στὸν Εκλαμπρόταο.

— "Ακουσει! βιάστηκε νά πῆ δ Ρασκάς, γιὰ νά τὴν διακόψη. Αν πῆς σέ κανέναν, δτοιος καὶ νάνε, πώς ήρθα δέδω.. Η καὶ πώς μὲ εἰδεις ἀκόμη.. θά σὲ βίλουν σὲ μιὰ φυλακή ἀπό τὴν δποια δὲν βγαίνει κανεὶς ζωντανός!

— Η κυρά Βριγίττα σαίστος. Τὴν ίδια στιγμὴ δ Ρασκάς μπήκε στὶς σπίτι τοῦ Ηρακαβέλ κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο.

— Λαμπρά! σκεπτόταν κυττάζοντας ξέω. Νά τὸ μέγαρο τῆς εύγενεστάτης δεσποινίδος.. "Αν δὲν σπάσουν τὰ κόκκαλά μου, χτυπῶντας πάνω στὸν τοίχο, θά φάσω δως κάτω στὸν κῆπο μὲ τὸ σχοινὶ ποὺ βαστῶ.. Θά δω τότε καὶ μάθω.. Μά τὶς ἀλλόκοτες ἀλλαγές!.. Προχθές ἀκόμη προσταθμάστηκε νά τὴν σώσω.. Σήμερα θά κινδυνέψω νά τσακισθῶ, γιὰ τὴν καταστρέψω.. Μά γιατὶ νά νοιλάζουμει γιὰ δένες δουλειές;

— Σκέφτηκε πώς ήδεις στὸ πού διέρχοντουσαν στὸ μαυλό ήσαν έμποδία στὴ δουλειά του, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του γιὰ τὰ διώνει.

— "Εδεσε κατόπιν τὸ σχοινὶ του στὸ σιδερό τοῦ πρεβαζιοῦ τοῦ πάραθυριοῦ, δράσκεισε, πιάστηκε δυνατά ἀπό τὸ σχοινὶ, κι' δρχισε νά γλυστρά πρὸς τὰ κάτω.